

egész népének látható egységére. Akár jelenlegi párbeszédünkben, akár más keresztények egymás között és velünk folytatott dialógusában, ha valamiben megegyezést tudunk elérni éppen úgy, mint ha nehézségekkel találkozunk, mindezt új meg új felszólításnak tekintjük, hogy teljesen az Evangélium igazságára hagyatkozzunk. Ezért boldogok vagyunk, hogy ma megtehetjük ezt a nyilatkozatot, sok-sok keresztény hitsorsosunk örvendetes jelenlétében, akiknek egyházi és közösségei már társaink az imában és a munkában mindnyájunk egységéért.

6. Velük együtt kívánjuk szolgálni a béke, az emberi szabadság és emberméltóság ügyét, hogy Isten valóban megdicsőüljön minden teremtményében. Velük üdvözlünk Isten nevében minden jóakarátú embert, azokat, akik hisznek őbenne és azokat, akik még csak keresik.

7. Ez a szent hely Gergely pápa nagy elképzelésére emlékeztet bennünket, amikor elküldte Szent Ágostont Anglia apostolául, tele buzgósággal, hogy hirdesse az evangéliumot és pásztorodjék a nyáj fölött. Ezen a pünkösdi vigílián újból imádságban fordulunk Jézushoz, a Jó Pásztorhoz, aki megígérte: kérni fogja az Atyát, hogy egy másik Szószólót adjon nekünk, az igazság Lelkét, hogy velünk maradjon mindörökké (vö. Jn 14,16), és vezessen el arra a teljes egységre, amelyre hív. Bízva ugyanennek a Szentléleknek a hatalmában, újra elkötelezzük magunkat az egységért végzett munka feladatára, erős hittel, megült reménnyel és még mélyebb szeretettel.

NYISSUK MEG SZÍVÜNKET A PÁRBESZÉDRE JÉZUS SZÍVÉVEL

A Szentatya az „Angelus” előtt 1982. jún. 27-én

„Jézus Szíve, a Szűzanya méhében a Szentlélektől alkotott szív, irgalmaz nekünk!”

Így imádkozunk Jézus szentséges Szívének litániájában.

Ez a megszólítás közvetlenül arra a titokra vonatkozik, amelyről az Űrangyalá imádkozásakor elmélkedünk: a Szentlélek műveként a Názáreti Szűz méhében kialakult Krisztusnak, az Örök Atya Fiának embersége.

A Szentlélek műveként formálódott ebben az emberségben a Szív! A szív, Krisztus emberi szervezetének központi szerve, s ugyanakkor belső életének: gondolkodásának, akaratának, érzelmeinek valódi szimbóluma. E szív által Jézus szent embersége különleges módon „Isten temploma” és ugyanakkor e szív által marad szüntelenül nyitott az ember és minden „emberi” iránt: „Jézus Szíve, amelynek teljességéből mindannyian merítettünk.”

Június hava különösen az isteni Szív tiszteletének van szentelve. Nemcsak egy napja, a Szent Szív liturgikus ünnepe, amely rendszerint júniusra esik, hanem minden egyes napja. Ehhez fűződik a vallásos szokás, hogy naponta elmondják, vagy eléneklik Jézus Szentséges Szívének litániáját.

Csodálatos imádság ez, teljesen Krisztus benső misztériumára összpontosul: hogy ő az Istenember. Bőven merít a bibliai forrásokból, s egyben visszatükrözi az emberszívek legmélyebb tapasztalatait. Ugyanakkor a mély tisztelet és a hiteles párbeszéd imádsága. Szívünkben szólnak benne, és szívünk egyben szóba is ereszkedhet ezzel az egyedülálló Szívvel, „az élet és szentség forrásával”, „az örök halmok kívánságával”. A „béketűrő és nagy irgalmasságú Szívvel”, amely „dúsgazdag mindazok iránt, akik hozzá folyamodnak”.

Ha mondogatjuk, ha átéljük ezt az imádságot, akkor a belső ember igazi iskolájává válik: a keresztyén ember iskolájává.

Jézus szentséges Szívének ünnepe mindenekelőtt azokra a percekre emlékeztet, amikor ezt a Szívet „lándsával átdöfték”, és ezáltal „láthatóan” megnyílt az ember és a világ számára.

Amikor a litániát mondjuk, vagy általában az isteni Szívet tiszteljük, megtanuljuk belőle a megváltás titkát, teljes isteni és egyben emberi mélységében.

Ugyanakkor érzékenyebbé válunk az engesztelés szüksége iránt. Krisztus kitarja felénk Szívét, hogy egyesüljünk vele a világ üdvösségéért bemutatott engesztelésében. Az átvért Szív szava kimondja evangéliumának és a húsvétnek teljes igazságát.

Igyekezzünk mindig jobban megérteni ezt a beszédet. Tanuljuk meg.

EGYHÁZATYÁK JÉZUS KRISZTUSRÓL

JÉZUS ÁTVERT OLDALA: AZ „ÉLŐ VIZEK”, A KERESZTSÉG, AZ EGYHÁZ FORRÁSA

(Szemelvények Ratzinger bíboros cikkéhez Hugo Rahner tanulmányaiból)

Elvirai Gergely: Amikor a nép a pusztában szomjúságot szenvedett, Mózes veszővel, tehát fával megütötte a sziklát, és vízforrás fakadt. Ez az esemény a keresztség szentségét jelezte. Hogy a szikla Krisztus előképe volt, azt bizonyítja az Apostol mondása: ittak az őket követő szellemi sziklából, a szikla pedig Krisztus volt. Semmi kétség, hogy az a szikla az Úr testének jelképe. Hiszen ez a test, amikor a keresztfáján átvették, élő vizet adott a szomjazóknak, amint írva van: vízár fakad belsejéből. Ezt pedig a Szentlélekről mondotta, akit a hívők majd megkapnak. Az a sziklából fakasztott víz tehát már akkor előkép gyanánt mutatta a Krisztus belsejéből fakadó, a keresztség szentségében kiáradó vízaratot, amely oldalából kifolyva a szomjazók üdvösséges itala. (Tractatus Origenis de libris S. Scripturarum, Tr. 15.)

Ismeretlen Tertullianus korában: A keresztyének törvénye Krisztusnak, az élő Isten Fiának szent keresztje. Jól mondja a próféta: a te törvényed szívem (bensőm: „ventris”) közepén van. Amikor (Krisztus) belsejét az oldalán átvették, bőven folyt ki vér és víz végyesen oldalából. Ebből alkotta magának a Szent-